

Kassen har sit Sæde, eller til Tilbagebetaling af indbetalt Garantikapital eller til Indfrielse af Aktiekapital. Det ligger Kommissionen fjernt at ville underkende Værdien af den Støtte, Kasserne paa forskellig Maade i Tidens Løb have ydet mangan fremadstræbende, nyttig eller velgørende Institution, eller det Eksempel, Kasserne herved have givet andre til Efterlignelse, men man mener dog at burde bemærke, at Bestyrelserne i enkelte Tilfælde efter Kommissionens Formening i noget for høj Grad have savnet Øje for, at det dog var *andres* Midler, der bortgaves, og ved Bortgivelse af Midlerne udover rimelige Grænser have gjort sig skyldige i Fejlgreb. De af Kasserne opsamlede Reservefonds ere nemlig, saa vidt skønnes, langt fra saa betydelige, at der derved er tilvejebragt en tilstrækkelig betryggende Sikkerhed for Sparernes Indskud. Overfor det samlede Beløb af Sparernes Indskud i de egentlige Sparekasser (herunder ogsaa „Bikuben“ og „Spare- og Laanekassen for Embeds- og Bestillingsmænd“), hvilket Beløb pr. 31. Marts 1911 udgjorde 813,088,127 Kr., stod et samlet Beløb af egentlige Reservefonds paa i alt 40,158,425 Kr., saaledes at disse Reservefonds ikkun udgjorde 4,9 pCt. af Sparernes Tilgodehavende. Nu maa man ganske vist hertil for at udfinde det samlede Beløb af Kassernes Sikringsfonds lægge et Beløb af 12,259,699 Kr., der bestaar dels af saadanne Virkemidler, saasom Aktiekapital og indbetalt Garantikapital, som fuldt ud tjene til Sikkerhed for Sparernes Tilgodehavende, dels af andre Fonds, saasom Delkrederefonds, for hvis Vedkommende dette til en vis Grad er Tilfældet. Sikringsfondene udgjorde herefter pr. 31. Marts 1911 i alt 52,418,124 Kr. eller 6,4 pCt. af Sparernes Tilgodehavende. Hertil kommer, at overmaade mange Kasser i deres Garanters solidariske Ansvar eller i tegnede, ikke indbetalte Garantibeløb have en Sikkerhed, der er af ikke ringe Betydning. Men det maa paa den anden Side erindres, at den fornævnte Procent, som Reservefondene tilsammen udgøre af det samlede Beløb af Sparernes Tilgodehavende, er en Gennemsnitsprocent, hvis relativt betydelige Størrelse fremkommer derved, at et forholdsvis ringe Antal af ældre, større Kasser er i Besiddelse af i Forhold til deres Indskud store Reservefonds, saaledes at Procenttallet for de øvrige Kasser, taget for sig, vilde være langt lavere end det udfundne Gennemsnitstal; og det kan ingenlunde med Rette siges, at

de ovennævnte Virkemidler eller Garantier, i hvilke Sikkerheden for Sparernes Tilgodehavende skal søges, bortset fra Reservefondene, i særlig Grad falde paa de Kassers Konto, hvor de mindste Reservefonds findes.

Idet Kommissionens store Flertal saaledes lægger afgørende Vægt paa, at Sparekassernes Reservefonds snarest muligt forøges, har man foreslaaet, at det aarlige Overskud, saa længe Reservefondene ikke har naaet en Størrelse, der for Kasser, hvis Spareres Tilgodehavende udgør 5 Millioner Kroner eller derunder, foreslaas fastsat til 10 pCt., skal henlægges til Reservefonden, saaledes at ikkun eventuelt indtil 10 pCt. af Overskuddet maa anvendes til almenyttige eller velgørende Øjemed, og ingen Del deraf til Tilbagebetaling af indbetalt Garantikapital eller til Indfrielse af Aktiekapital; for større Sparekasser har man dog anset det ubetænkeligt at indrømme visse Lempelser, saaledes som det fremgaar af Forslaget.

Da saavel Aktiekapitalen som Garantikapitalen skulle forrentes, og da en Overførelse af Kapitalen fra Reservefonden til Aktie- eller Garantifonden derfor vil paa- dragre Sparekassen en aarlig Udgift, der formindsker det aarlige Overskud og dermed Muligheden for en Forøgelse af Reservefonden, har man foreslaaet, at saadan Overførelse, der tillige indeholder en Begunstigelse for Aktionærerne eller Garantierne til Skade for Kassens Indskydere og Laantagere, forbydes.

Det har oftere været Tilfældet, at Sparekasserne ved Beslutning een Gang for alle have vedtaget at yde et vist aarligt Tilskud til bestemte almenyttige eller velgørende Institutioner, og Kommissionen har næret Betænkelighed ved at foreslaa en Standsning af Ydelsen af saadanne Tilskud, paa hvilke de paagældende Institutioner mulig have gjort sikker Regning ved Udarbejdelsen af deres Aarsbudget; man har derfor foreslaaet, at slige Tilskud vedblive, uanset deres Størrelse, skulle kunne ydes, dog kun, saafremt Beslutning om Tilskuddet er vedtaget inden Udgangen af Regnskabsaaet 1909—10; ved Fastsættelsen af denne Termin har man ment at væge sig imod, at Kasserne paa et Tidspunkt, hvor en Revision af Sparekasseloven maatte antages at være nærførestaaende, fattede Beslutninger sigtende til at vanskeliggøre Anvendelsen paa vedkommende Kasse af en eventuel Lovs strengere Bestemmelser paa dette Punkt.